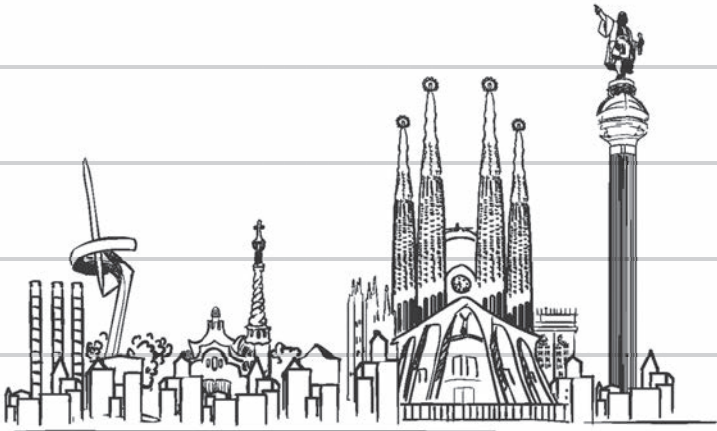

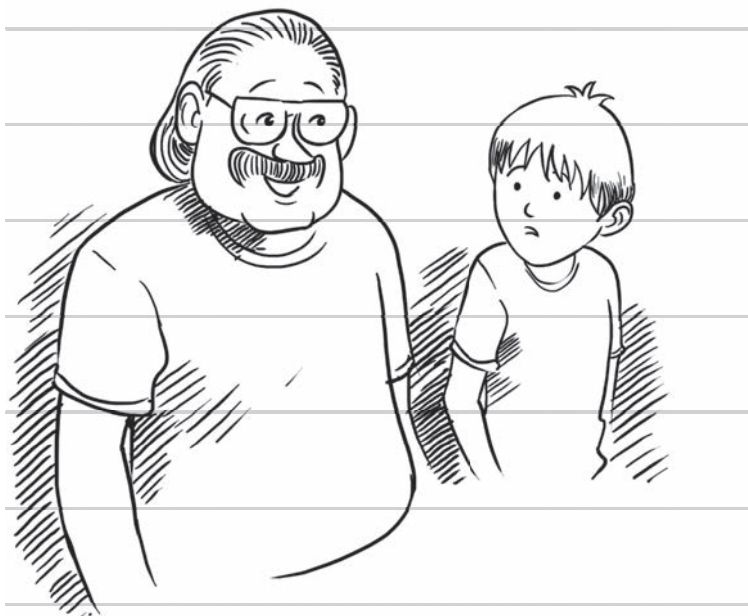
Ken și Angie Lake

Barcelona

Traducere din engleză de Cătălin Georgescu

CORINT BOOKS

- Nu-ți face griji, a spus bunicul. Vom lua avionul și vom ajunge acolo pe calea aerului! Vom zbura pe deasupra Franței și peste un lanț muntos numit Pirinei – dacă ai noroc, poți vedea de la fereastră și zăpada de pe vârfurile munților!

- Genial, bunicule! a spus Robin. O să fie foarte
distractiv! Mă duc să-mi fac bagajele chiar acum!

Apoi și-a amintit brusc:

- Dar nu uita să iei cu tine și cartea aceea ma-
gică, vorbitoare. Cred că vom avea nevoie de ea.

După cum veți vedea, Robin și bunicul său aveau o carte numită *Cartea magică și vorbitoare despre cele mai interesante locuri și cei mai interesanți oameni de pe Pământ*. Folosind vraja potrivită, bunicul putea face cartea să se trezească la viață și să le vorbească!

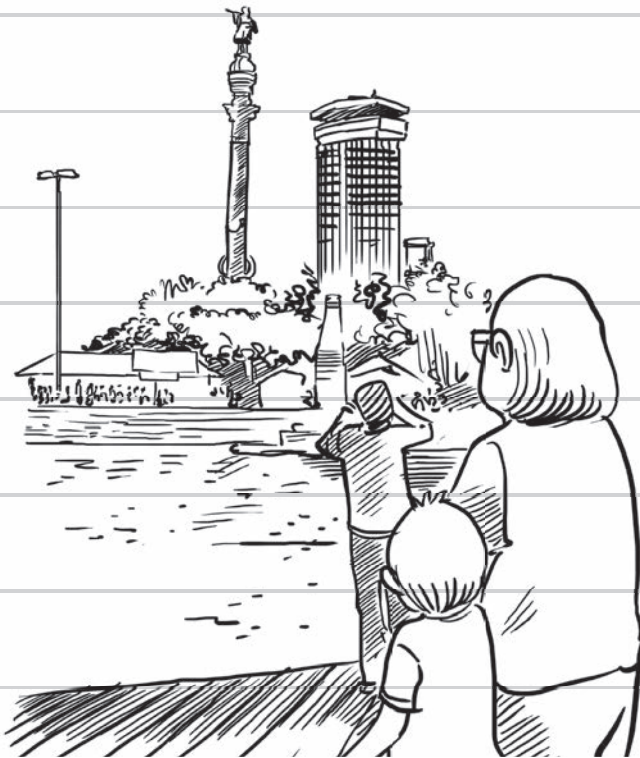
Robin era atât de entuziasmat, că abia îl luă somnul. Dar weekendul următor veni repede și, până să se dezmeticească, era deja în avion, alături de bunicul său, îndreptându-se spre Barcelona.

- Uite, bunicule, a spus Robin fericit, arătând pe geam spre vârfurile albe ale Pirineilor. Se vede zăpada de pe munți!

- Ei bine, nu m-aș putea obișnui cu zăpada,
a spus bunicul. În Barcelona n-o să prea găsim
așa ceva.

Și avea dreptate bunicul – când au aterizat, în sfârșit, acolo era soare și cald. Robin și bunicul au părăsit aeroportul și au luat un taxi spre frumosul oraș. Au oprit la celebrul port numit **Port Vell**.

- Uite, bunicule! Ce este coloana aceea înaltă?

Și pe cine reprezintă statuia aceea din vârful ei?

- Nu știu sigur, Robin, a spus bunicul, uitându-se la statuie. Poate că ar trebui să întrebăm cărticica, să vedem ce știe ea.

Bunicul a scos cărticica și a rostit cuvintele magice:

Cărticică, te rugăm,

Zi-ne ce vrem să aflăm,

Oameni, locuri, țări, orașe,

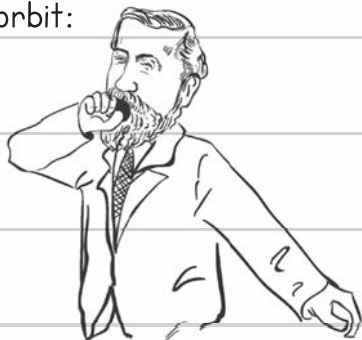
Informații prețioase!

Apoi s-a întâmplat ceva minunat. Cartea s-a deschis la imaginea unei catedrale frumoase; apoi a început să se miște ușor și din paginile ei s-a ridicat un praf strălucitor. Deodată, din norișorul acela strălucitor, a apărut un omuleț nu mai mare decât un deget de-al bunicului. Avea barbă albă, părul lung și era îmbrăcat într-un costum vechi,

cu câteva numere mai mare. Și-a întins oasele, a

căscat și apoi le-a vorbit:

- Salut! Vă mulțumesc că m-ați trezit. Cine sunteți voi?

- Eu sunt Robin, iar acesta este bunicul, a spus Robin. Dar... dumneavoastră cine sunteți?

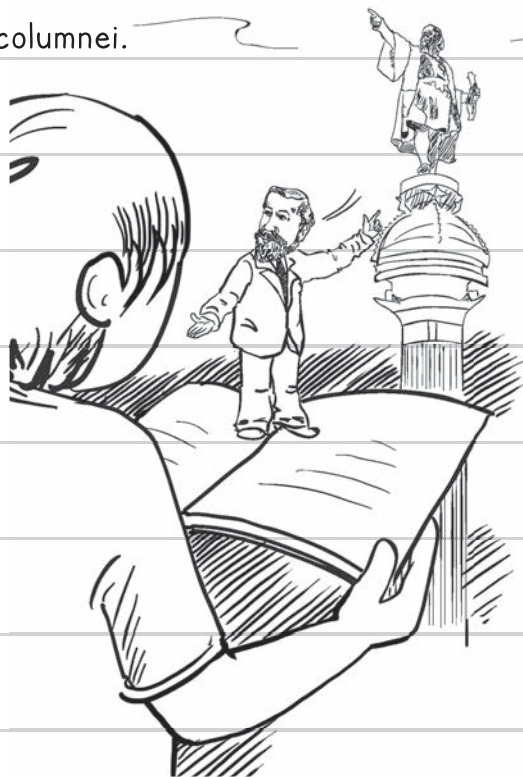
- Numele meu este **Antoni Gaudí**, a spus, poli-
ticos, omulețul. Eu am proiectat majoritatea clă-
dirilor celebre de aici, din Barcelona – și cele mai
frumoase, îmi place mie să zic.

- Atunci, în mod categoric sunteți cel mai po-
trivit să ne arătați orașul, a spus Robin. Dar pen-
tru început, domnule Gaudí, ne puteți spune, vă
rog, ce reprezintă statuia aceea?

Robin a arătat către bărbatul din vârful

columnnei.

- Ah, da, Robin, acela este **Cristofor Columb**.

Acesta este chiar portul în care el, împreună cu
echipajul lui, a ajuns după ce a traversat oceanul

Atlantic și a descoperit **America**.

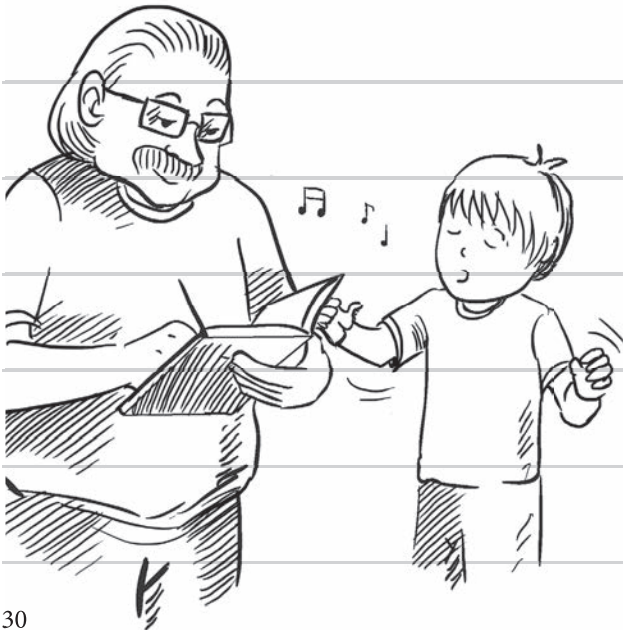
- Ah, da, a spus Robin, îmi amintesc poezia
pe care am învățat-o de la profesoara noastră,
domnișoara Clements:

În o mie patru sute nouăzeci și doi,

Columb a traversat oceanul albastru,

Și a găsit America, pe pământuri noi,

Călăuzit de un astru.

- Este o modalitate foarte bună de a reține aceste informații, a spus bunicul, notându-și poezia în carnețel.

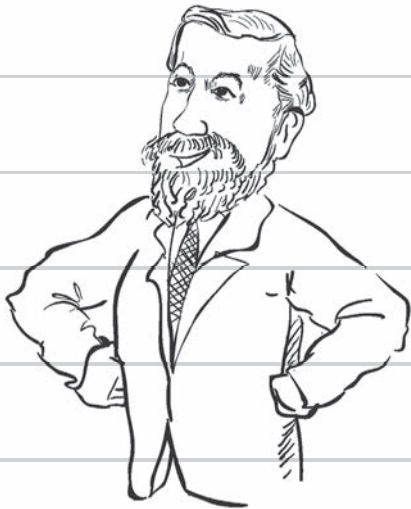
Bunicul își nota totul în carnețel - spera ca într-o bună zi să scrie o carte despre călătoriile sale cu Robin.

- Ei bine, domnule Gaudí, de ce nu ne spuneți ceva despre oraș? a întrebat bunicul după ce a terminat de scris în carnețel.

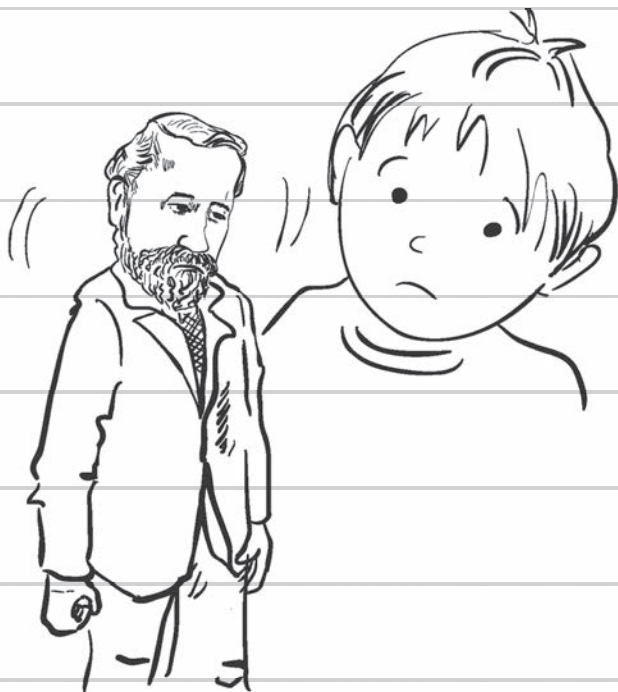
- E o onoare pentru mine să fac asta, a spus omulețul. Ei bine, orice tur al orașului Barcelona ar trebui să înceapă cu o vizită la catedrală – catedrala mea.

Zicând acestea, omulețul își umflă pieptul cu mândrie.

- Este cunoscută sub numele de **Sagrada Família** (sau „Sfânta Familie”). Am început construcția ei în anul 1883 și acum este una dintre

cele mai uimitoare clădiri din lume. Dar, a mai zis el
clătinând din cap, încă nu este terminată, pentru
că am uitat să las în urma mea planul pentru a fi
continuată de altcineva...

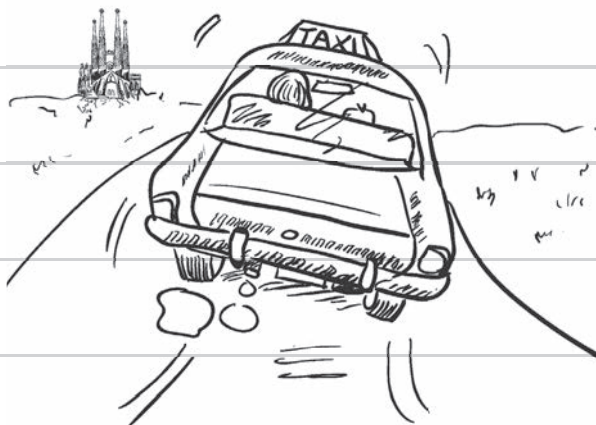

- Dar asta înseamnă peste o sută de ani! a strigat Robin. Credeți că va fi terminată vreodată?

- Nu sunt sigur, dar se spune că, atunci când va fi terminată, orașul Barcelona se va face una cu pământul! Dar nu cred că acest lucru este adevărat, totuși... sau cel puțin așa sper!

- Ei bine, atunci hai să mergem! a spus bunicul făcând cu ochiul. Trebuie s-o vedem până nu se prăbușește.

Bunicul a chemat un taxi. Au traversat orașul și s-au oprit chiar în fața catedralei.

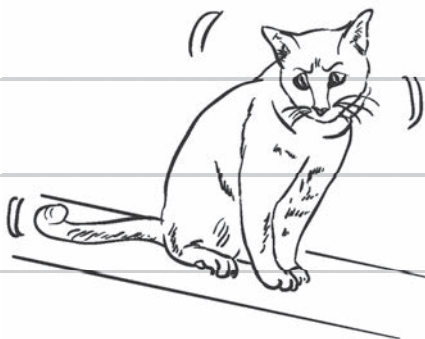

- E magnifică, a spus Robin, privind turnurile
care se înălțau spre cer.

Erau atâtea turnuri și sculpturi acolo, atâtea
ornamente, încât nu știa unde să se uite mai
întâi! Robin a scos repede aparatul de fotogra-
fiat și a început să facă poze.

- Bunicule, bunicule! Uită-te acolo sus!

A arătat spre un mic pervaz. O pisică reușise
să se urce pe unul dintre turnulețe și se blocase
acolo.

- Arată exact ca Flecusteț! a strigat el.

Chiar atunci a sosit o mașină de pompieri cu sirene și lumini albastre care licăreau. Pompierii au montat scara și au sprijinit-o de pervaz, iar unul dintre ei s-a urcat pentru a salva pisica. Jos se strânsese o mulțime de oameni și toți au aplaudat atunci când pisica a fost dată jos.

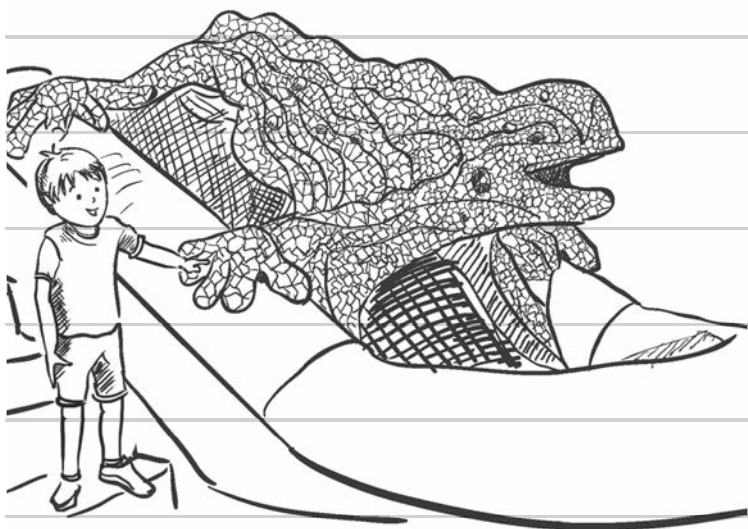

- Poate ar trebui să facem o poză și să i-o arătăm doamnei Brown atunci când ne întoarcem acasă, a zis bunicul zâmbind.

- Bună idee, bunicule, a spus Robin, iar pe chip
începu să-i apară un zâmbet șiret. Se va bucura să
afle că pisica a aterizat pe picioarele ei!

- Ei bine, spuse omulețul, dacă vreți să vedeți mai
mult din Barcelona, cred că ar trebui să mergeți la
Parc Güell, pe care l-am proiectat tot eu.

Așa că acolo au făcut următoarea oprire. Robin și
bunicul lui s-au plimbat prin tot parcul, uitându-se la
toate animalele acelea ciudate făcute din piatră, la
aleile sculptate din lemn, ca niște copaci, și la băn-
cile acoperite cu plăcuțe mici și colorate de faianță,
ca niște solzi de șarpe. De fapt, era greu să găsești o
linie dreaptă sau o culoare ștearsă în tot locul acela!

- Mereu mi-au plăcut formele naturale ale animalelor și ale plantelor, a spus omulețul, și de aceea am încercat să păstrez lucrurile cât mai naturale cu puțință - iar asta înseamnă *fără linii drepte!* Ba am și reciclat materiale - unele dintre **mozaicurile** de aici sunt făcute cu cioburi de pahare și de farfurii!